

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

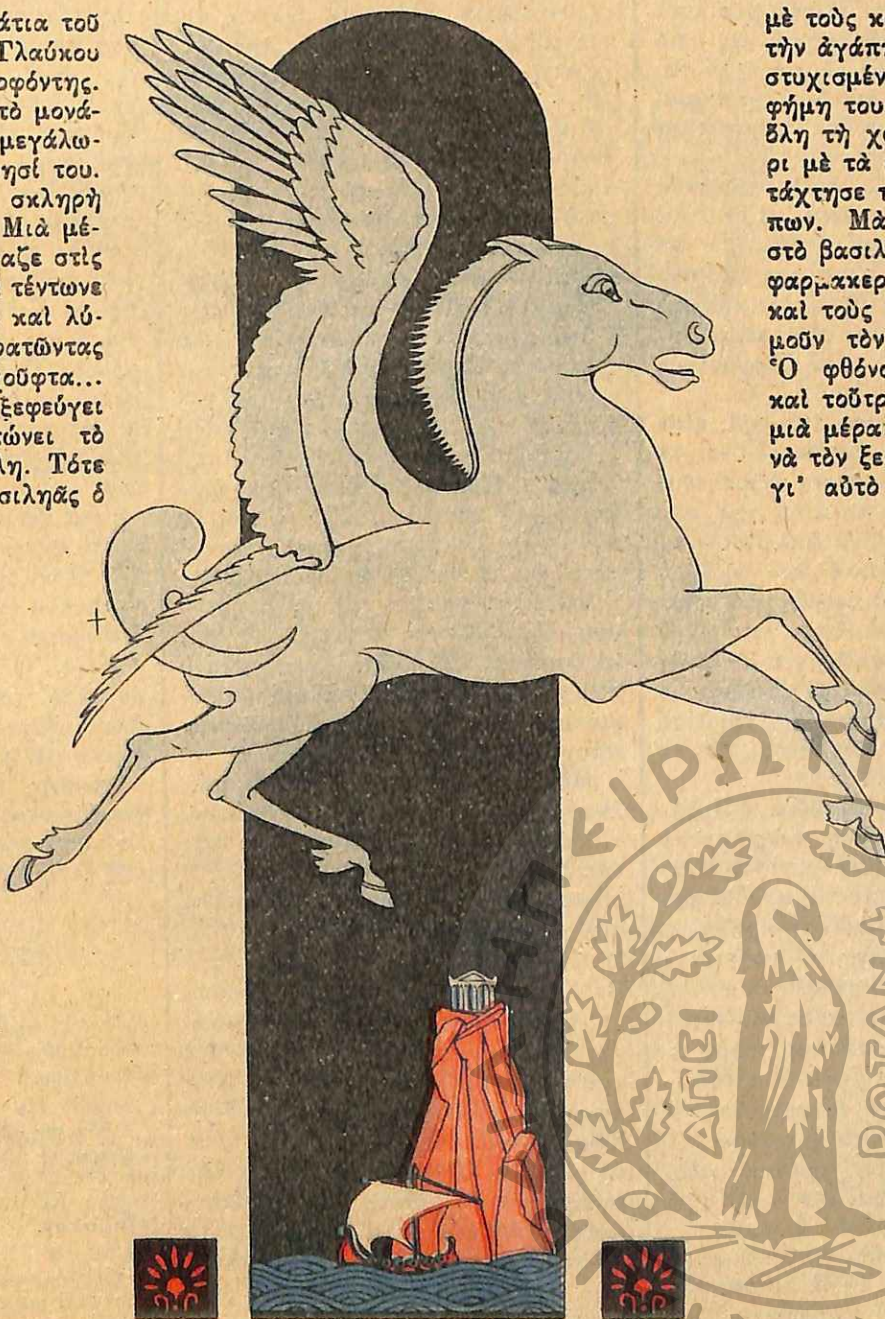
Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος

Ἀθήναι, 21 καὶ 28 Ἰουνίου 1947

Ἔτος 69ον — Ἀριθ. 25-26

Ο ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΠΗΓΑΣΟΣ

Μέσα στ' ἀκριβὰ παλάτια τοῦ βασιλείᾳ τῆς Κορίνθου Γλαύκου γεννήθηκε ὁ Βελλεροφόντης. Ὅσο αὖξανε σὲ χρόνια τὸ μονάκριβο βασιλόπουλο τόσο μεγάλωνε ἡ ὡμορφιά κι' ἡ φρόνησί του. Μὰ ἡ μοῖρα στάθηκε σκληρή στὸ ἀνδρεῖο παλληκάρι. Μιὰ μέρα ἐνῶ τὸ δίσκο ζύγιαζε στίς δυνατὲς παλάμες του καὶ τέντωνε ἀψηλὰ τὸ δεξιό του χέρι καὶ λύγαι ἐπιδέξια τὸ γόνυ κρατώντας το μὲ τὴν ἀριστερή του χουφτά... Ἐάφνου ὁ δίσκος τοῦ ξεφεύγει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ σκοτῶνει τὸ Βέλλερο χωρὶς νὰ θέλῃ. Τότε μὲ τρόμο ἔτρεξε ὁ βασιλεὺς ὁ Γλαύκος ὁ πατέρας του στὸ μαντεῖο. Καὶ τὸ μαντεῖο ἔδωσε ἀπόκρισι πικρή. Γιὰ νὰ ξεπλύνῃ τὸ ἀμάρτημα αὐτὸ ὁ Βελλεροφόντης θὰ ἔπρεπε πρὶν ἢ αὐγὴ φωτίσῃ ἀπὸ ψηλὰ τὶς στράτες τῶν ἀνθρώπων νὰ βρῖσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν ἱερὴ τὴν πόλιν τῆς Κορίνθου. Ἔτσι πῆρε τὸ δρόμο τῆς ξενιτειᾶς ὁ Βελλεροφόντης... Ἐένος μέσα σὲ ξένους γύριζε διακονεύοντας τὸ πικρὸ ψωμὶ τοῦ ξένου τόπου... Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰς περιπλανήσεις ἔφθασε στὴν Τίρυνθα ὅπου βασιλεὺς ὁ Προῖτος. Ὅλος ὁ λαὸς καὶ οἱ παλατιανοὶ θαυμάσανε τὸ ὡμορφοπαράστημά καὶ τὴν εὐγενικὰ μορφή τοῦ Βελλεροφόντη. Σιγὰ σιγὰ

μὲ τοὺς καλοὺς τοῦ τρόπους μὲ τὴν ἀγάπην ποῦδειχνε στοὺς δυστυχισμένους καὶ ἀδύνατους ἢ φήμῃ του ξαπλώθηκε πάνω σ' ὅλη τὴ χώρα. Τὸ ἄξιο παλληκάρι μὲ τὰ εὐγενικά του ἔργα κατέχτησε τὶς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων. Μὰ αὐτὸ δὲν καλοφάνηκε στὸ βασιλεῖα Προῖτο, μὲ ζήλεια φαρμακερὴ ἔδλεπε τὸ λαὸ του καὶ τοὺς παλατιανούς του νὰ τιμοῦν τὸν ἡρωϊκὸ Βελλεροφόντη. Ὁ φθόνος φούντωσε μέσα του καὶ τοῦτρωγε τὰ σωθικά. Ὄχι μὴ μὴ μὴ πῆρε πιά τὴν ἀπόφαση νὰ τὸν ξεφορτωθῇ μιὰ γιὰ πάντα γι' αὐτὸ τὸν φώναξε κρυφὰ καὶ τοῦπε :

— Βελλεροφόντη βλέπω μετὰ χαρᾶς πῶς οἱ θεοὶ μ' ἀπλοχεριὰ πάνω σου ρίξαν ἀντρεῖα ὁμορφιά καὶ δύναμη, βλέπω τὰ ἔργα σου κι' οἱ τρόποι σου ὅλο καὶ πιάτερο νὰ καταχτοῦν τὴ χώρα μου καὶ μένανε μαζί... Αὐτὸ μοῦ φέρνει, πῆστεφε καλὸ μοῦ παλληκάρι, μιὰ χαρὰ ἀνείπωτη καὶ μοῦ φουσκώνει τὰ στήθια ἢ περιφάνεια πῶς τὰ παλάτια μου φιλοξενοῦνε ἕνα τόσο ἄξιο νιό. Μὰ ἂν καὶ γὼ σοὶ παραστάθην φιλικὰ ὡς τώρα ἂν σοῦ ἀνοιξά φιλόξενα τὶς πόρτες μου καὶ σὲ φίλεψα μ' ὅτι καλὸ εἶχε ἡ πράπεζά μου θέλω νὰ μὴν τὸ ξεχάσῃς τώρα ποῦ ἡ ἀνάγκη μὲ κάνει νὰ ζητήσω

τή βοήθειά σου. . . θέλω ένα πιστό φίλο για να πάει αυτός τους πάπυρους που κλείνουνε μεγάλα μυστικά της χώρας μου ως τη μακρινή Λυκία που βασιλεύει ο πεθερός μου Ιοδάτης. . . Και άλλον πιδ πιστό, πιδ αξιο και πιδ καλό από εσέ δεν έχω καλέ μου Βελλεροφόντη.

Μα ο πανούργος Προίτος ψεύτικα μίλαγε πάνω στους πάπυρους δεν είχε γραμμένα μυστικά της χώρας του μόνο κρυφά σημάδια που σαν θα τάβλεπε ο πεθερός του ο Ιοδάτης θα έπρεπε να θανατώσει εύθους αυτόν που θα πήγαινε τα γράμματα. Ο Βελλεροφόντης ξεκίνησε μετά χαράς για τη Λυκία χωρίς να βάζει κακό στο μυαλό του. Ο Ιοδάτης τόν δέχθηκε ἐγκάρδια ήταν ένας καλός και φιλόξενος βασιλιάς εν- νηά μερόνυχτα τόν φίλεψε βασιλικά και τόν περιποιότανε με τις πιδ λαμπρές γιορτές με τα πιδ καλά του φαγητά και τα πιδ διαλεχτά κρασιά. Κι' απάνω στη δεκάτη μέρα τόν ρώτησε :

— Εὐγενικέ μου ξέμε το καλώς ὠρισε πρώτα θα πρέπει να σου πω μέε στο παλάτι μου κι' έπειτα να σε ρωτήσω ποιός είσαι και από ποῦ βαστάς. "Αν και ή εὐγενικιά σου μορφή κι' οί τρόποι σου είναι ση- μάδια ότι κρατάς από "Αρχοντική γενιά.

— Καλόκαρδέ μου βασιλιά, είπε ο Βελλεροφόντης, πάντα οί θεοί να στέλνουν τα πλούσια τα δῶρα τους μέε στα φιλόξενα παλάτια σου και πάντα ή Εὐτυχία να απλώνει και να ἀγκαλιάζει σέβανε και τη δική σου τη γενιά. Τό δνομά μου είναι Βελλεροφόντης και είμαι γυιός του βασιλιά του Γλαύκου και εγγονος του Σίσυφου. Τώρα με στέλνει ο γαμπρός σου, ο βασιλιάς Προίτος για να σου παραδώσω τούτα δῶ τα γράμματα.

Σαν διάβασε τα σημάδια ο Ιοδάτης και είδε με φρίκη πῶς έπρεπε να σκοτώσει τόν Βελλεροφόντη ἀνα- τρίχιασε. Δεν πήγαινε ή καρδιά του να κάνει μια τόσο σκληρή πράξη μα πάλι τόν δεσμεύανε τα γράμματα του Προίτου. "Αφού σκέφθηκε πολλή ὥρα για να βρη ένα τρόπο του είπε :

— "Ακου Βελλεροφόντη τούτα τα γράμματα κρύβουνε έργα ἀκατόρθω- τα του ἀνθρώπου ή δύναμη δεν εί- ναι ίκανή για να τα ξετελέσει. . . Μα τα προστάγματα που μου στέλ- νει ο Προίτος είναι ιερὰ κι' ἐγώ δεν μπορώ να κάνω ἀλλοιῶς. . . Πρώτα πρώτα πρέπει να σκοτώσεις ένα φοβερό θεριό τη Χίμαιρα. Εί- ναι ένα τέρας που γεννήθηκε από

το δράκο Τυφῶνα και το φίδι "Ε- χιδνα. "Έχει κεφάλι λεονταριοῦ, κορμί κατσίκας, ἀπ' τὰ ρουθούνια του βγαίνουν καυτές κόκκινες φλό- γες και τὸ τεράστιο στόμα της ξε- ρνά φαρμακερές πνοές. . . Ξέρω δύστυχε πῶς σήμανε, πῶς κοντοφτά- νει του χαμοῦ σου ή ὥρα. . . Κι' ἄλλο δεν έχω να σου πῶ. Εἴθε οί παντοεινοί θεοί να σπλαχνισθῶν- τὰ νειάτα και την ὁμορφιά σου.

Κι' ἀλήθεια σπλαχνίστηκαν οί θεοί τ' αξιο παλληκάρι· ρίξαν τ' ἀ- θανάτα μάτια τους κατὰ τη γῆ κι' ὁδήγησαν τα βήματά του ως τα βου- νά της Κορίνθου. "Εκεί σε μια ἱσχε- ρή βουνοτοπία είδε ο Βελλεροφόν- τής ένα δλόφλογο φτερωτό ἄττι με φλογάτα ρουθούνια που έδωσε στη χλόη. Γιομάτος θυμασμοῦ κοίταξε τη μεταξένια δλόλευκη χαίτη του και τις λαμπρές φτερούγες που εί- χε στη ράχη του. Μα όταν γύρεψε να τὸ πιάσει, τὸ πανόμορφο ἄλογο χλιμίντρισε φοβερά και τούφυγε. Τὸ κάκου πάσχιε να τὸ πιάσει, ἄδικα έτρεξε ὅλη τη μέρα, γιατί ποτέ κανείς θνητός καθάλλαρης δεν κατόρθωσε να δαμάσει τόν Πήγασο, τὸ θεϊκό αὐτό ἄλογο. . . "Ὅσπου ἀ- ποσταμένος πιδ έπεσε και τόν πήρε ο ὕπνος. Μα τότε τούρθε στο δνείρο ή θεά της Σοφίας ή "Αθηνά κρα- τώντας ένα χρυσό χαλινάρι και του είπε :

— Γιατί κοιμάσαι ἔγγονε του Σίσυφου. Εὐπνα κι' όταν διωχτοῦν τα πνιχτά σκοτάδια από τὸ φῶς τὸ αὐγινὸ της λαμπερής ήμέρας, πάσχι- σε τ' ἄτι τὸ θεϊκό να καθάλῃσεις. Γιατί είναι γραφτό με τη βοήθειά μου ο ἀνθρωπος τὸ θεϊκό τὸ ἄττι να δαμάσει και να ἀνεβεί στο γαλανὸ αἰθέρα που κατοικοῦνε οί τρισυμμά- ριστοι θεοί. Εὐπνα Βελλεροφόντη πάσχισε ἔγγονε του Σίσυφου.

Με μιάς πετάχτηκε ὄρθιο τὸ παλ- ληκάρι και μέε στα χέρια του κρα- τοῦσε τὸ χρυσὸ χαλινάρι της θεᾶς της Σοφίας. Κεῖνη την ὥρα ρόδιζαν οί κορυφές τῶν βουνῶν κι' ἀπάνω στη γῆ ἀπαλόπεφτε ή δροσερή αἰγλή. Μ' ένα πῆδημα βρέθηκε κιάλας ο Βελλεροφόντης πάνω στον Πήγασο και μ' εύκολία του φόρεσε τὸ χαλι- νάρι της θεᾶς. Βίτσισε τὸ θεϊκό ἄτι και πέταξε ψηλά στα οὐράνια. "Απὸ πάνω χτύπησε τὸ φοβερό θεριό τη Χίμαιρα με σαῖτες θανατηρές και τη σκότωσε. Πῆρε τὸ δέρμα της και τὸ έφερε στον Ιοδάτη. Τότε ο βασι- λιάς τόν διέταξε μαζί με στρατὸ να πάει και να νικήσει ένα ληστρικὸ λαὸ που κατάνκλεβε τη χώρα του, τὸς Σολύμους. Μ' εύκολία τὸς νί-

κησε ο Βελλεροφόντης ἀν και ἦσαν πιδ πολλοί. Μετὰ τὸν έστειλε να υποτάξει κατὰ φοβερές ἀντρογυαί- κες τις "Αμαζόνες που ἦσαν τρομε- ρές στη δύναμη μα κι' ἀπὸ κεί γύ- ρισε νικητής. Και σαν είδε αὐτὰ ο βασιλιάς Ιοδάτης του φώναξε γε- μάτος χαρά.

— Τώρα βλέπω δλοφάνερα κείνο που ή καρδιά μου ἀπὸ μιάς ἀρχῆς είχε μαντέψει. Πῶς δεν είσαι κανέ- νας φονηᾶς ή ἐγκληματίας, ὅπως μου έλεγε στα γράμματα ο Προίτος, μα ένα γενναίο παλληκάρι και ένας ἀγαπημένος τῶν θεῶν. Γι' αὐτὸ σου χαρίζω τὸ μισὸ μου βασίλειο και σου δίνω για γυναίκα την ἀκριβή μου κόρη Φιλονόη.

"Ετσι και ἔγινε. Ο Βελλεροφόν- τής καθάλλωντας τὸ φτερωτό του ἄ- λογο έτρεχε, πετοῦσε, σε κάθε ἔναν που ἤθελε βοήθεια. Γύριζε σ' ὅλες τις χώρες κάνοντας τὸ καλὸ και σκορπώντας την εὐτυχία στους ἀν- θρώπους. Οί ἀνθρωποι δόξαζαν και ἀγάπαγαν τὸν προστάτη τους· τὰ τραγούδια τους και οί προσευχές τους για τόν Βελλεροφόντη ὑψώθη- καν ως τὸ θεόρατο "Ὀλυμπο. Μα οί θεοί φρένιασαν με την αὐθάδεια αὐ- τή τῶν ἀνθρώπων να τιμῶν ένα θνητὸ και σκέφθηκαν να τὸς τιμω- ρήσουν. Ο Βελλεροφόντης σοφίστηκε κατὰ πολὺ τολμηρὸ ν' ἀνέβει στα παλάτια του "Ὀλύμπου ως τὸς θεοῦς για να υπερασπίσει τὸς ἀγαπημέ- νους του ἀνθρώπους. Μα ως ἀνέβαι- νε στα θεϊκά οὐράνια του "Ὀλύμπου με τὸ φτερωτό ἄλογο ο Δίας τίναξε ένα δλόφλογο ἀστροπελέκι στον Πή- γασο που γκρεμίστηκε μαζί με τὸ Βελλεροφόντη σ' ένα βαλτωμένο βούρκο. Ο Βελλεροφόντης σηκώθη- κε ἀπὸ τὸ πέσιμο μα τὸ φτερωτό ἄλογο ἦταν νεκρὸ πειά. Με τσακι- σμένα μέλη, στραβὸς ἀπὸ τη θεϊκιά ἀστραπή, με χιλίους πόνους στην ψυχή, ντροπιασμένος ο Βελλερο- φόντης ξαναπήρε πάλι τις στράτες της ξενητειᾶς.

Γ. ΛΙΓΝΑΔΗΣ

ΘΡΥΨΑΛΑ

"Ο μόνος λόγος που ἀνοίγουν πολλοί τὸ στόμα των είναι, διὰ να σε προει- δοποιήσουν ότι πρέπει να κλείσεις τ' αὐτιά σου.

Δεν σε φθάνει καμμένε κάβουρα που βλέπεις τί γίνεται μέσα στη θάλασσα, μα θέλεις να ιδεις τί γίνεται και στην ἐρηιά ; Κι' ἐκεί κι' ἐδῶ τρώει ο ένας τὸν ἄλλον.

"Ὀλου του κόσμου τὰ ἐρείπια τρομά- ζουν και μόνον τὰ "Ελληνικά ἐκπλήτ- τουν.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΛΟΥΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ο πατέρας λείει πῶς θάφισουνε να ξεμερώσει για να ξαναεπιχει- ρήσουνε ἐπίθεση. Αὐτὰ τὰ κά- νουνε για να μᾶς φοβερίσουν. Σαν νᾶμαστε ἄγριοι, και να ζοῦμε στην ἐρημο ! πρόσθεσε πειραγμένη.

"Ὀλη τη νύχτα ἐξακολούθησε ο τρομερὸς θόρυβος, μα όταν ξημέρω- σε δλα πάσανε ξαφνικά.

Μα τὰ παιδιά δεν προφτάσανε να χαρῶνε την ἡσυχία αὐτή. Μιὰ βροχή ἀπὸ βέλη πέρασε πάνω ἀπὸ τὸ φράχτη, ξαφνικά κι' ὅλοι τρέ- ξαν να κρυφτοῦν πίσω ἀπὸ τις κα- λύδες. "Ὅτερα ἀκολούθησε κι' ἄλλη ἀπὸ την ἀντίθετη μεριά.

Η ἀνθρωπόμαζα έτρεξε να βρεῖ καταφύγιο πιδ πέρα. Ο θόρυβος της μάχης ὅσο πήγαινε και μεγάλωνε. Τώρα ἀκου- γότανε τὸ σπάσιμο τῶν ξερῶν κλαδιῶν. Οί ἐχ- θροί γκρεμίζανε τὸς φράχτες. "Ὅλοι μαζε- τήκανε ἐκεῖ πὸς γινό- τανε τὸ κακό. Ρίχνανε πέτρες και βέλη με ἀκο- νισμένες μύτες. Τὰ παι- διὰ δεν είχανε δεῖ ποτέ ἄλλους ἀνθρώπους με τέτοια πολεμική φλόγα στα μάτια. "Ηταν φοβε- ρὸ και παράξενο θέαμα, που σου ἐντυπωνότανε βαθειά στην ψυχή. Δεν ἔμοιαζε καθόλου με τις πολεμικὲς εἰκόνες που βλέπανε τὰ παιδιά στα περιοδικὰ του Λονδίνου.

Ξαφνικά φάνηκε πῶς οί πέτρες που πέφτανε, ἔκαναν τὸν ἐχθρὸ να "Αντρες, γυναῖκες, παιδιά πέσανε μπρούμυτα στην ἄμμο. "Σελ. 159 στ. α'.

Μα αὐτὸ ἦταν μόνο για μιὰ στιγμή. Μιὰ πιδ πυκνὴ βροχή ἀπὸ βέλη ἐρ- χόταν τώρα ἀπὸ μιὰν ἄλλη μεριά τὸ χωριοῦ. "Ὅλοι τρέξανε να ὁπε- ραοπιστοῦνε τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Η ἐπίθεση ἦταν γενική. Οί πο- λιορκητές χτυποῦσαν ἀπ' δλα τὰ μέρη. Οί πολιορκημένοι ὅμως δεν ἔβραν την τακτική αὐτή, πῶς έπρε- πε να μοιραστοῦνε στα διάφορα ση- μετὰ του χωριοῦ, για να κάνουνε κανονική ἀντίσταση.

Ο Κύριλλος ἔκανε την παρατή- ρηση πῶς οί ντόπιοι μπαῖναν στο λαδύρινθο για μιὰ στιγμή, κι' ὅτε- ρα βγαῖναν ἕνας-ἕνας με την ὀψη

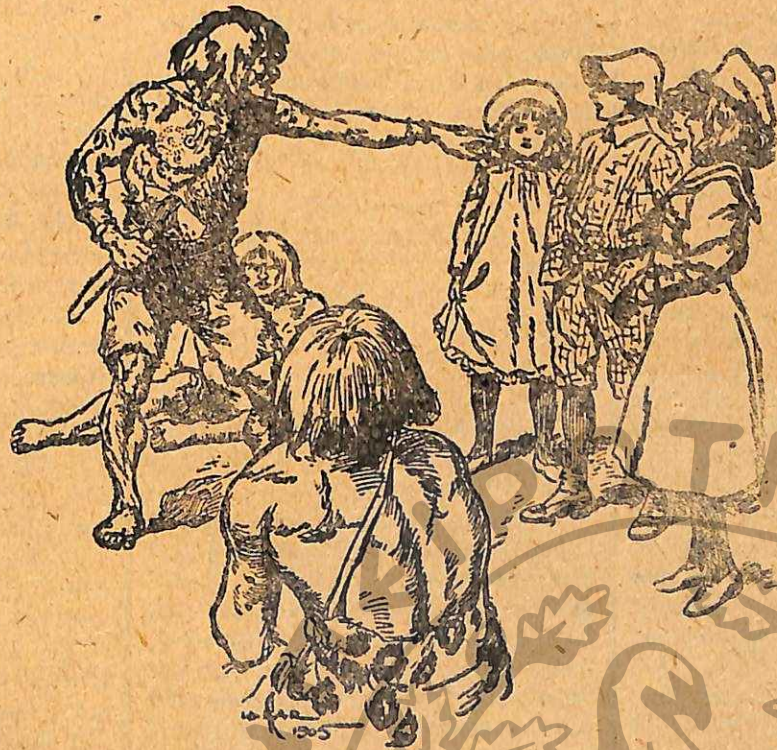
ἀλλαγμένη, τὸ βλέμμα ζωηρό, και τη διάθεση πολὺ καλλίτερη.

— Μοῦ φαίνεται πῶς πέρνουν δύ- ναμη ἀπὸ τὸ Μαγικὸ Φυλαχτό, εἶπε ο Κύριλλος.

Πῆγαν πιδ κοντὰ και είδανε πῶς ο Κύριλλος είχε δίκιο. "Ενας ἀρ- χηγὸς στεκόταν μπροστὰ στη δερμά- τινη κουρτίνα, που σκέπαζε την πόρτα της ἱερῆς καλύδας.

Οί μαχητές ἐρχόντουσαν κοντὰ του κι' αὐτὸς τὸς ψιθύριζε κατὰ σὰν εὐχή, και ἄγγιζε τὸ μέτωπό τους με κατὰ που κρατοῦσε στο χέρι του.

Τὰ παιδιά πρόσεξαν καλὰ και

χε χαθεῖ πίσω ἀπὸ τη δερμάτινη κουρτίνα, ξεπατάχτηκε ἔξω ἀπὸ την καλύδα βιάζοντας δυνατὲς φωνές, κατακίτρινος σὰν κερί.

— Τί τρέχει ; Τί τρέχει ; φώνα- ξε ή "Ανθέα φοβισμένη. "Αχ ! Ψάμ- μεντ, Ψάμμεντ γιατί μᾶς ἄφισες ; Γιατί τῶκανες αὐτό ;

Η μάχη ἐξακολούθησε. "Εμοια- ζε σὰ μανιασμένη θάλασσα που ξε- σπάει στους βράχους.

Η "Ανθέα ὅλο και μουρμούριζε : Ψάμμεντ, Ψάμμεντ !

— Νᾶμαι κι' ἐγώ ! ἀκούστηκε ξαφνικά μιὰ γνωστή και ἀγαπημέ- νη φωνή. Η κουρτίνα ἀνασηκώθηκε σε μιὰν ἄκρη, και τὰ παιδιά είδανε να προβάλλουνε τὰ ποντικοαυτιά και τὰ σαλλικαρένια μάτια του Ψάμμεντ.

Η "Ανθέα τόν ἀρπαξε στην ἀγκαλιά της.

"Ενας ἀναστεναγμὸς γεμάτος ἀνακούφιση βγή- κε ἀπὸ τὰ στήθεια του καθενός.

— "Ὅ ! που είναι ή "Ανατολή Ψάμμεντ ! Πέε μας γρήγορα, που είναι ; ξεφώνιζε ή "Ανθέα, για- τι ο θόρυβος της μάχης της σκέπαζε τη φωνή.

— Μή με σφίγγεις ἔτσι θα με σκάσεις, εἶπε ο Ψάμμεντ. "Ελάτε ὅλοι μέσα.

Η ἱερὴ καλύδα ἦταν κατασκότεινη.

— "Εχω σπῖρτα εἶπε ο Κύριλλος κι' ἀναψε ένα.

Η καλύδα ἦταν στρω- μένη με μαλακιά και παχιά ἄμμο.

— "Εδῶ κοιμώμουνα, εἶπε ο Ψάμμεντ, και μα- την ἀλήθεια, δεν έχω βρεῖ πουθενὰ τέτοια ἄμ- μο. Χόρτασα ὕπνο για

ένα μήνα ! "Ὅλα θὰ πάνε καλὰ. Μή στενοχωριέστε. Ο ἀρχηγὸς αὐτε θα ξαναπατήσει δῶ μέσα. Τὸν δάγκωσα γερά, κι' αὐτὸς θὰ με πῆρε σίγουρα για τὸ πνεῦμα του Κακοῦ ! "Ας μὴ χάνουμε καιρό ! Πάρτε τὸ Φυλαχτό, κι' ἄς φύγουμε !

"Ὀλόγυρα κρεμόντουσαν δέρματα ἀπὸ διάφορα ζῶα. Στη μέση ἦταν ο σωρὸς ἀπὸ τὰ δῶρα της περασμένης βραδυᾶς. Πάνω - πάνω φάνταζαν τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα της "Ανθέας. Στη μιὰ πλευρὰ της καλύδας ἔβλε- πες μιὰ πελώρια τετράγωνη πέτρα και πάνω σ' αὐτή, ένα μακρὸ κουτί πῆλινο, με σχέδια πολὺ περίεργα,

ανθρώπων, ζώων και πουλιών.

— Μέσα εκεί είναι το Φυλαχτό ;
ρώτησε ο Κύριλλος βλέποντας τον Ψάμμεντ να κοιτάζει σ' εκείνο το μέρος.

— Θα δήτε μόνοι σας, απάντησε ο Ψάμμεντ. Ο αρχηγός ήταν έτοιμος να χάσει το κουτί μέσα στην άμμο. Τόν δάγκωσα, και δεν πρόλαβε να το κάνει.

— Άναψε άλλο ένα σπέρτο, Ρόμπερτ, είπε η Άνθρα. Και τώρα, γρήγορα, πού είναι η άνατολή ;

— Τι ρωτάς ; Εκεί που βγαίνει ο ήλιος !

— Είσαι σίγουρος ; Ξανάπε η Άνθρα.

— Τρελλάθηκες μου φαίνεται, από φόβο, είπε ο Ψάμμεντ και τυλίχτηκε μέσα στο αδιάβροχό του.

— Μα πώς θα δούμε τον ήλιο δω μέσα ; Και μου φαίνεται πως ακόμα είναι πρωί, είπε η Άνθρα, και δε θα βγίηκε.

— Πώς χάνουμε άδικα την ώρα μας ! είπε ο Ψάμμεντ. Η άνατολή είναι φυσικά εκεί που είναι και ο βωμός ! κι' έδειξε τη μεγάλη τετράγωνη πέτρα.

— Απ' έξω ο θόρυβος δλο και πλησίαζε. Τα παιδιά κατάλαβαν πως οι αρχηγοί είχαν περικυκλώσει τώρα την ιερή καλύβα για να υπερασπισθούν το θησαυρό τους, από τον έχθρό. Μα κανείς δεν τολμούσε να μπει μέσα, ύστερα από το άγριο δάγκωμα του αρχηγού από τον Ψάμμεντ.

— Έμπρός, Τζέννη, είπε βιαστικά ο Κύριλλος. Έγώ θα πάρω το Φυλαχτό, έσύ σήκωσε το χέρι σου και πές τη μαγική λέξη. Πρόσεξε να περάσεις και σ' από την άψίδα, μη μείνεις έδω πέρα.

Έκανε ένα βήμα, μα την ίδια στιγμή η σκέπη γκρεμίστηκε και ο ήλιος μπήκε μέσα στην καλύβα.

Τότε ο ένας ύστερα από τον άλλο οι ξένοι πολιορκητάι μπήκανε με τα σπαθιά στο χέρι.

— Έδω είναι το Μαγικό Φυλαχτό, φώναξε μια σκληρή παράξενη φωνή. Αυτό τους κάνει δυνατούς στη μάχη και γενναίους στο θάνατο. Κι' αυτοί έδω τι είναι ; Θεοί ή Διαβόλοι ;

Ο άγριάνθρωπος που είπε αυτά τα λόγια κοιτάζε με κακία τα παιδιά. Με τα δόντια του κρατούσε ένα κοφτερό μαχαίρι.

Τα παιδιά δεν είχαν στιγμή για χάσιμο.

— Τζέννη ! Τζέννη ! Γρήγορα ! ξεφώνιζαν τρομαγμένοι.

Η Τζέννη με τρεμάμενα χέρια

σήκωσε το Φυλαχτό κι' είπε τη Μαγική Λέξη. Το Φυλαχτό μεγάλωσε ξαφνικά κι' έγινε πάλι σ' άψίδα. Έξω από αυτήν φαινόταν ο ούρανός της Αιγύπτου, ο γκρεμισμένος τοίχος της καλύβας, η άγρια σκοτεινή φάτσα του έχθρου με τη μεγάλη μύτη, και το κοφτερό μαχαίρι του άναμεσα στα δόντια. Μέσα όμως από την άψίδα φαινόταν το σκούρο πράσινο χρώμα των δέντρων του Λονδίνου.

— Κράτα γερά, Τζέννη ! φώναξε ο Κύριλλος και πέρασε μέσα από την άψίδα, τραβώντας την Άνθρα και τον Ψάμμεντ.

Ο Ρόμπερτ άκολουθούσε κρατώντας σφιχτά τη Τζέννη από το χέρι. Καθώς πέρασαν από την άψίδα σ' αυτιά τους ξαφνικά έπαψε ο θόρυβος της μάχης, και σιγά - σιγά σ' άν ψιθύρισμα άκούστηκε η βοή του Λονδίνου, φάνηκαν τα σπουργίτια του πάρκου, και τα παιδάκια που παίζαν «Γύρω - γύρω δλοικ». Και το Φυλαχτό ξανάγινε μικρό στα χέρια της Τζέννης.

Μπροστά τους είδανε το καλάθι με το φαγητό τους όπως το είχαν άφίσει.

— Στ' αλήθεια, είπε ο Κύριλλος άναστενάζοντας βαθείά. Ήταν μια σωστή περιπέτεια.

— Και βέβαια, είπε ο Ψάμμεντ. Άναπνέανε ήσυχoi και εύχαριστημένοι τον γνώριμο και ειρηνικό άέρα του Λονδίνου.

— Το καλλίτερο που έχουμε να κάνουμε είναι να πάμε γρήγορα σπητι, είπε τώρα η Άνθρα. Η παραμάνα μας θα άνησυχεί τρομερά. Ο ήλιος είναι στο ίδιο μέρος που ήτανε και χτες τη στιγμή που ήρθαμε στο πάρκο. Θα λείπουμε 24 δλόκληρες ώρες !

— Τα τσουρέκια είναι ακόμα μαλακά, είπε ο Κύριλλος, και δoκίμασε ένα. Φαίνεται πως θα τα κράτησε φρέσκα ή δροσιά.

Δεν πεινούσαν καθόλου. Τους φάνηκε περίεργο. Πήραν το καλάθι με τα φαγητά, και το άλλο με τον Ψάμμεντ, και πήγανε ίσια στο σπητι.

Η παραμάνα τους άνοιξε το στόμα της και τους κοίταζε με έκπληξη.

— Μπα ! Δεν το φανταζόμουν ! είπε. Τι τρέχει ; Κουραστήκατε τόσο γρήγορα από την έκδρομή ;

Τα παιδιά πήραν τα λόγια της για ειρωνία. Σ' άν να ήθελε, δηλαδή, να τους πεί το αντίθετο. Άκριβώς όπως άμα έδλεπε κανένα τους με λερωμένα μούτρα, το έλεγε :

— Τι καθαρό πρόσωπο που έχεις σήμερα !

— Μας συγχωρείς . . . άρχισε να λέει η Άνθρα, μα η παραμάνα την έκοψε στη μέση.

— Μπα ! Μπα ! Δεν πειράζει καθόλου. Άμα είσατε σεις εύχαριστημένοι, είμαι κι' εγώ. Έλάτε μέσα να φάτε στο τραπέζι. Έχω βράσει πατάτες.

Όταν η παραμάνα πήγε στην κουζίνα να σερβίρει τις πατάτες, τα παιδιά κοιταχτήκανε, μεταξύ τους, με άπορία.

— Άλλαξε, λοιπόν, τόσο πολύ η παραμάνα τους, που δεν ενδιαφερότανε πιά καθόλου άν τα παιδιά είχανε λείψει 24 ώρες, — δλόκληρη νύχτα — χωρίς να τους γυρέψει καμμιά έξηγήση ;

Μα ο Ψάμμεντ έβγαλε το κεφάλι του από το καλάθι και είπε :

— Δεν καταλαβαίνετε, λοιπόν ; Δεν πέρασε στο μεταξύ ούτε μια στιγμή από την ώρα που περάσατε την άψίδα και βρεθήκατε στο παρελθόν ως την ώρα που ξαναγυρίσατε πίσω. Άκόμα δεν έγινε αύριο !

— Τώρα λοιπόν είναι . . . χτες ; ρώτησαν τα παιδιά.

— Όχι ! Είναι σήμερα, όπως ήταν δηλαδή. Δεν πρέπει να μπερδεύετε το παρόν, με το παρελθόν, και να κόβετε λίγο από το ένα για να το προσθέτετε στο άλλο.

— Όστε δλη εκείνη ή περιπέτεια, δεν κράτησε πάρα πάνω από μια στιγμή ;

— Εκείνο που ξέρω, είπε ο Ψάμμεντ, είναι πως δεν άπασχόλησε καθόλου ώρα από το Παρόν.

Το βράδυ, η Άνθρα έπεισε τη Βεατρίκη, την υπηρέτρια του σπητιού, ν' άνεβάσει μόνη της το φαγητό του σφου.

(Άκολουθεί)

ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

THEODOR STROM

Η ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Σε γκρί γιαλό, σ' γκρίζο άραξοβόλι από καιρούς κείται η πόλη ; τις στέγες καταχνιά βαρεία σκεπάζει και μέσα άπ' τη σιγή ο γιάλος παφλάζει μονότονα γύρω άπ' την πόλη.

Δάσος δ' έθροει, δ' έν κελαιδί το Μάη πουλί άπαντα ποτέ : μόνο στο κρύο της χιονοπορινής νυχτιάς περνάει ή άγριόχηνα μ' άγριες κρωξίες και πάει και στο γιαλό άναπνέει μόνο το βούο.

Μα ή καρδιά μου δλη άπάνω σου κονέβει γλάρος, παραθαλάσσια γκρίζα πόλη ; άπάνω σου ή γοητεία ή νέα γαλήνεύει μεριδώντας μυστικά, ω άραξοβόλι γκρίζο, ω παραθαλάσσια γκρίζα πόλη.

Μεταφρ. ΑΡΗΣ ΔΙΚΤΑΙΟΣ

Η ΦΑΣΟΛΙΑ

(Συνέχεια και τέλος)

Σ' άν την πήρε εκείνος, την κότα στα χέρια του, είπε άμέσως «Ούρ κοπανάκι μου» και ο κόπανος βρέθηκε στα χέρια του παιδιού.

Ο παπουτσης όμως έμεινε τρεις μέρες στο κρεβάτι για να γιατρευτεί από το ξύλο του κόπανου.

Σ' άν πήρε το παιδί την κότα, πάει ίσια στο βασιλιά.

Οι στρατιώτες έπειδή φοβήθηκαν μήπως καταδικαστούν σ' άν την έλλη φορά, τόν άφήσανε και μπήκε μέσα.

Σ' άν έφτασε στην κάμαρα που ήταν ο Βασιλιάς, πήγε μπροστά του και το έλεγε :

— Βασιλέα μου πολυχρονεμένο μου, σ' παρακαλώ να μου δώσεις το τουδαλίθι που πήρες την ήμέρα που έφαγες σπιτι μου.

— Είσαι στα καλά σου, το λέγει ο Βασιλιάς, εγώ ο Βασιλιάς ν' έφω σπιτι σου και να κατεδεχτώ να σου πάρω το τουδαλίθι ;

— Βασιλέα μου, σ' παρακαλώ να μου δώσεις το τουδαλίθι με το καλό, για να μην το πάρω με το κακό. Και αυτα που λές, πως δεν έφαγες σπιτι μου, σ' έμένα να μην τα λές.

— Βρε σ' έμένα το Βασιλιά μιλάς έτσι ; Στάσου τώρα να φωνάξω τους στρατιώτες μου και να ιδεις το καλό και το κακό.

— Χμ, λέει το παιδί, τώρα θα το ιδεις και σ'.

Λέει λοιπόν «Βούρ, κοπανάκι μου» και άμέσως ο κόπανος έκανε τόν Βασιλιά να κυλιέται χάρω σ' άν δαιμονισμένος.

— Άμάν, έλεγε, θα σου δώσω χιλια φλουριά, να πάψεις αυτα το διάβολο.

— Βασιλέα μου, δ' έρθα για φλουριά, αλλά για το τουδαλίθι. Ή θα μου το δώσεις ή ο κόπανος δ' έν πάει.

— Μπρε να σου δώσω δσα φλουριά θέλεις πάρε τόν κόπανό σου.

— Τα φλουριά σου κράτα τα και δός μου το τουδαλίθι μου.

Κούτσα κούτσα ο κακομοίρης ο Βασιλιάς πήγε ως το ντουλάπι που είχε το τουδαλίθι και το έδωσε το παιδιού.

Τότε εκείνο είπε «Ούρ, κοπανάκι μου» πήρε τόν κόπανο κι' έφυγε γρήγορα - γρήγορα μπας και φωνάξει ο Βασιλιάς τους στρατιώτες και τόν τσακώσουν. Εκείνος όμως ο κακομοίρης, μόλις έπαψε ο κόπανος έπεσε ξερός χάρω και σ' άν ήρθαν και τόν σηκώσανε και τόν βάλανε στο

κρεβάτι, δ' έν είπε τίποτα από το φόβο του μήπως ξαναϊδέι τόν κόπανο.

Το παιδί όμως πήγε σπιτι του με τα πράγματά του δλα κι' έπέρασε ζωή χαρισάμενη. Ψέμματα κι' αλήθεια έτσ' είν' τα παραμύθια.

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ

(ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ)

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Το κορίτσι. Μιλάτε σιγά. Ο τόπος δ' έν ξεκαθάρισε άκόμα...

Λοχαγός (σιγώτερα). Πετοή, σκέψου... σκέψου καλά... πριν δεχτείς. Θα τραβήξεις κινδύνους, κινδύνους μεγάλους... Πρόπει να φύγεις τώρα, τώρα μες στη νύχτα... (κλείνει το παράθυρο, προχωρεί στο μέσον της σκηνής). Στη νύχτα τη βαθειά...

Τ' άγόρι. Έχει φεγγάρι...

Λοχαγός. Το φεγγάρι είναι προδοτικό. Δ' έν ωφελεί στον πόλεμο...

Το παιδί. Όχι το δικό μας...

(γελάει).

Λοχαγός. Θα περάσεις ένα μέτρο χιόνι...

Τ' άγόρι. Μήπως θ' άναι ή πρώτη φορά ; Πάντα τ' άψηφισα το χιόνι...

Λοχαγός. Έχει φαράγγια ο δρόμος, ρεματιές, γκρεμούς, άγρίμια.

Τ' άγόρι. Τ' άγρίμια δ' έν είναι πιό αίμοβόρα άπ' τους ανθρώπους.

Λοχαγός. Έχουμε άκόμα την ύποψία πως πριν άπ' το λóφο μιση ώρα δρόμο από δω, ύπoχει έχθρικός καταυλισμός...

Τ' άγόρι. Να δ' ή ώρα να μην μπορώ να ξεγελάσω τους έχθρούς. Είμαι γιός του κυρ Στρατή. Έχω δύναμη εγώ... Πέστε μου το σύνθημα να φύγω... Ο καιρός βιάζει...

Λοχαγός (σ' άν μόλις να το θυμήθηκε). Το σύνθημα ;... Ναί βέβαια πρέπει να σου πω το σύνθημα... (κοιτάζει τη μικρή)...

Το κορίτσι. Δειλιάζετε... Φοβάστε για μένα... Μ' άφω όρκίστηκε ; Θα μπορούσα να φύγω... να μην τ' άκούσω... Μα πρέπει να το ξέρω... Άν χρειαστεί να πάω να βρω τόν αδερφό μου... Όρκίστηκε...

Και τα δυο παιδιά (με τα χέρια άπλωμένα μπροστά στην Εικόνα). Όρκιζόμαστε να μην πούμε σ' κανένα το Σύνθημα, που άπ' αυτό κρέμεται ή Τιμή κι' ή Δόξα της Πατρίδας...

Λοχαγός (τα τραβάει στη γωνιά. Τ' άγκαλιάζει και τα δυο. Πνιχτά). Παιδιά μου... Προσοχή... Το Σύνθημα Άετός... Το παρασύνθημα... Ίέραξ, (στόν Πετοή). Θα π' άς τη

διαταγή... Θα ζητήσεις τόν άρχηγό της Διμοιρίας... να σ' άδηγήσει στόν Συνταγματάρχη... Μόνο σ' αυτόν προέπει να τη δώσεις... Θα το πεις πως σ' στέλνει ο λοχαγός Δημόπουλος. Θα μείνεις εκεί ως την άδη... Κι' αύριο πουρνό - πουρνό θα γυρίσεις...

Τ' άγόρι. Άν προκάνω θάρθω άπόψε.

Λοχαγός. Δ' έν σ' παίρνει ή ώρα, είναι μακριά.

Τ' άγόρι. Έχω γερά ποδάρια...

Λοχαγός. Είναι νύχτα... Το χιόνι πάει ως το γόνατο... Το φεγγάρι θα δύσει... Μόνο που ή βραδυά μοιάζει ήσυχη, άκόμα έχει κατακάτση κι' ο άγέρας.

Τ' άγόρι. Δώστε μου το χαρτί θα φύγω άμέσως. (Στη Θυμιά) : Άίντε... φέρε μου το ταμπάρο. Την κουκούλα... Το πιστόλι...

Το κορίτσι. Τρέχω... (φεύγει από την έσωτερική πόρτα).

ΣΚΗΝΗ Β'

Οι ίδιοι χωρίς το κορίτσι.

Λοχαγός (βιαστικά). Άκου, άκου με καλά : τώρα που λείπει. Άν, ο Θεός φυλάξει, σ' έπιάσουν εξαφάνισε το χαρτί. Σκίστο, κάπτο, φάτο μά... να μην πέσει στα χέρια τους. Ένα σου λέω «έτοιμάζεται μεγάλη επίθεση... Δ' έν πρέπει να μάθουν τίποτα... Ο,τι κι' άν συμβεί. Ή Πατρίδα πάνω από δλα.

Τ' άγόρι. Είμαι ήπειρώτης, όρκίστηκε. Δ' έν προδίνει την Πατρίδα του ο γιός του κυρ Στρατή.

Λοχαγός. Μικρούλη μου... Κι' είσαι μια σταλιά παιδί... Κι' όμως νιώθω μια τύψη. Θάρρεπε να το σκεφτείς... να ρωτήσεις τη μάνα σου... Τρέχεις σ' κίνδυνο...

Τ' άγόρι. Δ' έθ' άξία ή άποστολή μου άν έτανε άκίνδυνη.

Λοχαγός. Είσαι τόσο μικρός. (Μικρή παύση). Μα έχεις ψυχή μεγάλη.

Τ' άγόρι (περήφανα). Δώστε μου το χαρτί. Δ' έν θα το μετανοιώστε...

ΣΚΗΝΗ Γ'

Λοχαγός, τα δυο παιδιά.

(Μπαίνει ή Θυμιά).

Το κορίτσι. Άκούτε τ' άηδονάκια... Αλλάνε... (Στόν Πετοή). Να πάρε... (Το δίνει ούχα).

Λοχαγός. Παιδιά μου, προσοχή... Μήτε λέξη... Σ' κανένα... Δ' έν είδα... δ' έν ξαίρω... δ' έν άκουσα... Τσιμουδιά... σ' κανένα... (ο Πετοής έτοιμάζεται δλη δ' άρα Θυμιά... Λέξη... «Οτι κι' άν σου πούν... μη δώσεις πίστη, μήτε άπάντηση...

(Άκολουθεί) ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

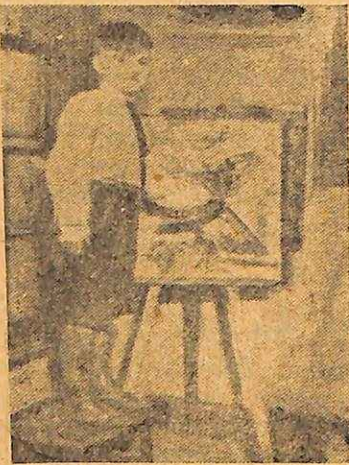

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Ζει στην Έλβετία, ονομάζεται Χάνς Άντορφ, είναι ηλικίας έντεκα χρόνων κι έχει... ζωγραφίσει εκατόν δύο πίνακες! Σας φαίνεται άπιστευτο; Ο μικρός Χάνς έδειξε για πρώτη φορά το ταλέντο του ζωγραφίζοντας τη δασκάλα του την ώρα του μαθήματος. Πιάστηκε

... έπ' αυτοφώω από την ίδια, που αντί να τον τιμωρήσει, τον πήρε στο γραφείο του διευθυντού και εκεί έδειξε την εικόνα, της σ' όλους τους δασκάλους. Εκείνοι έμειναν κατάπληκτοι μπρος στην έπιτυχία του σκίτσου και τον παρακάλεσαν να τους ζωγραφίσει και εκείνους. Από την ήμερα αυτή ο Χάνς Άντορφ, έγινε διάσημος. Γιατί η φήμη του μικρού καλλιτέχνη έφτασε ως τ' αυτιά του μεγάλου Έλβετου δασκάλου της ζωγραφικής, Έντορ Πάβελ, ο οποίος ζήτησε να τον γνωρίσει. Ο Πάβελ, έμεινε ένθουσιασμένος από τα έργα του και δίχως να διστάσει έγραψε ένα άρθρο στον «Ταχυδρόμο» όπου λίγο πολύ τον έβαζε να σταθεί πλάι στο Μουρίλλο και το Μιχαήλ Άγγελο!

Η αλήθεια είναι ότι μια έκθεση ζωγραφικής που έκανε ο Χάνς Άντορφ στο Άσολο Καλλιτεχνών της Έλβετίας, με έργα έμπνευσμένα αποκλειστικά από τις όμορφες τών Γερμανών, έγιναν ανόραστα. Ακόμα και αυτή η Έλβετική Κυβέρνηση αγόρασε έντεκα πίνακες — όσα είναι και τα χρόνια του — με πολλές χιλιάδες φράγκα.

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΘΙΑΣΟΣ

Όλες οι ρεκλάμες τών εφημερίδων της Γαλλίας, αναγγέλλανε την περασμένη εβδομάδα ότι το θέατρο «Σουάρ» είχε αγοράσει έναν περίφημο Ιρλανδικό θίασο παιδιών που θα έδινε τρεις παραστάσεις με έργα του Σαίξπηρ: Βασιλιά Λήρ—Χειμωνιάτικο παραμύθι—Λαίδη Μάρκεθ.

Ο κόσμος αγόραζε σάν τρελλός, πολλές μέρες πριν, εισιτήρια και μέσα σε μια εβδομάδα δεν υπήρχε ούτε ένα. Γιατί τα τρία αυτά έργα είναι από τα

δυσκολώτερα του Σαίξπηρ και η έμηνεία τους ακόμα αποτελεί και για δοκιμασμένους ήθοποιους αληθινό κατόρθωμα. Ακούστε λοιπόν την κριτική μιάς εφημερίδας: «Είναι καταπληκτική η έπιτυχία του «Βασιλιά Λήρ». Ο μικροσκοπικός ήθοποιος Χάρη Φίνσα, υπήρξε ο ιδανικώτερος τύπος που είδε ποτέ Γαλλική σκηνή. Ακούστε και το τέλος της ιστορίας. Να τί γράφει μιά άλλη: «Ω-ραίο παιδί ο... εξηκοντούτης κύριος Χάρη Φίνσα, στο ρόλο του Λήρ! Η έβδομηταπεντάρα... μικρούλα Ένυ Ντάρ, άφθαστη σά λαίδη Μάρκεθ! Τέλος πάντων, είναι τρομερά τα παιδιά που πλησιάζουν... τα εκατό! Έχουν ταλέντο, πείρα και... νεαία!»

Τί συνέβαινε λοιπόν; Απλούστατα, ο παιδικός αυτός θίασος άσπαρτιζόταν από δεκαεφτά περίφημους νάνους της Ιρλανδίας, που αποφάσισαν να παίξουν

Σαίξπηρ. «Τό να παίξεις το ρόλο του Βασιλιά Λήρ δεν είναι και τόσο σπουδαίο πράγμα. Τό να παίξεις όμως το ρόλο «παιδιού» είναι δυσκολώτατο και κανένας μεγάλος στήν ήλικία ήθοποιός δεν τα κατάφερε μέχρι σήμερα» γράφει ένας έξυπνος κριτικός. Και δεν έχει άδικο.

☉

ΓΙΑΤΡΟΙ ΛΟΥΛΟΥΑΙΩΝ

Φέτος η Ίατρική Σχολή του Λονδίνου, έβγαλε και διακόσιους γιατρούς... λουλουδιών! Τί είναι πάλι αυτοί θα ρωτήσετε. Λοιπόν, παιδιά μου, οι γιατροί τών λουλουδιών είναι ακριβώς όπως και οι άλλοι γιατροί, οι παθολόγοι, οι νευρολόγοι, οι φυματιολόγοι, σπουδάζουν τα ίδια πράγματα μ' αυτούς και κάνουν έφτα χρόνια στο Πανεπιστήμιο για να πάρουν το δίπλωμά τους. Από πριν τόν πόλεμο ακόμα, ο περίφημος Άγγλος φυσιοδίφης σέρ Άρτζιμπαλτ Γουώκερ, είπε πως τα λουλούδια έχουν οργανισμό καθ' όλα όμοιο με τόν άνθρωπο, ότι συναχώνονται, πλεοντιώνουν, παθαίνουν φυματίωση, κάνουν... αιμοπετίσεις και ότι η νοσηλεία τους πρέπει να γίνεται όπως γίνεται ακριβώς και στόν άνθρωπο. Δηλαδή χρειάζονται ένσεις, έντριβές... στηθοσκοπήσεις, ποδόλουτρα, άσπιρίνες και... χάγια! Με έκατοντάδες πειράματα που έκανε πάνω σε διάφορα λουλούδια και μπροστά σε σοβαρούς έπι-

στήμονες, ο Γουώκερ, άπόδειξε την αλήθεια τών πειραμάτων του. Έπειτα απ' αυτό η Άγγλική κυβέρνηση δημι-

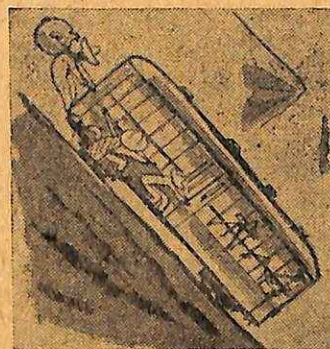

ούργησε άμέσως σχολή «Γιατρών λουλουδιών» και την έδρα της την πήρε ο σέρ Άρτζιμπαλτ Γουώκερ, που μαζί με τους μαθητές του κάνει θαύματα.

☉

ΤΡΑΙΝΟ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

Στά πανύψηλα βουνά της Καλλιφόρνιας υπάρχει ένα τραίνο μ' ένα βαγόνι, που δε φεύγει αν δεν τό... σπρώξεις με τα χέρια σου! Γελάτε; Κι όμως δεν υπάρχει κάτοικος του Καοντρίλλιο, μικρός και μεγάλος, που να μην έσπρωξε, έστω και μιά φορά το βαγόνι αυτό. Τό τραίνο αυτό έχει σταθμό το Καοντρίλλιο και κάνει κάθε πρωί και κάθε βράδυ τη συγκοινωνία του Ντονάνι, δηλαδή δεκαέξη όλόκληρα χιλιόμετρα. Αλλά από το Καοντρίλλιο ως το Ντονάνι, ο δρόμος είναι έξαιρετικά κατηφορικός και το βαγόνι κάνει όλομόναχο αυτή τη διαδρομή περνώντας ανάμεσα από χαράδρες και ποτάμια. Τό σπουδαιότερο είναι να ξεκινήσει. Γιατί τό σημείο που βρίσκεται ο σταθμός το έδαφος είναι έντελώς ίσιο, κάπου διακόσια μέτρα. Για να φτάσει λοιπόν στην κατηφορία χρειάζεται να τό σπρώξουν οι... έπιβάτες! Μετά, όλα πάνε καλά. Θα έρωτήσετε όμως, πως έπιστρέφει άφου η κατηφορία στόν έρχομό γίνεται άνηφορία; Αυτό πάλι εί-

ναι πολύ άπλό. Τό τραινάκι μόλις φτάσει στο Ντονάνι, αντί να γυρίσει πίσω εξακολουθεί το δρόμο του—κατηφορία πάλι—ακολουθώντας μιά κυκλική γραμμή που φτάνει ως το Καοντρίλλιο. Δηλαδή το βαγόνι αυτό κάνει συνεχώς έναν κύκλο που είναι όλο κατηφορία. Τί όραία θα ήταν στ' αλήθεια.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΕΚΔΡΟΜΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΣΑΡΩΝΙΚΟΣ

Όταν από το Ρολόι του Πειραιά παίρνετε το βαποράκι για να πάτε στη Σαλαμίνα ή στην Αίγινα, στα Μέθανα ή στόν Πόρο, όταν πετάγεστε με τ' αυτοκίνητο ως το Μεγάλο Πεύκο και περνάτε με τη ψαρόδρακα στό Μοναστήρι της Φανερωμένης, όταν κατεβαίνετε στο Φάληρο για τη ρωμαντική σας βαρκάδα ή στη Βουλιαγμένη για λίγη δροσιά, όταν στεκώσατε ανάμεσα στις κολώνες στο Σούνια, κολώνα και σεις από τό θαυμασμό και την κατάπληξη, για τη σπατάλη που γίνεται σέ χρυσάφι κι' άσήμι μέρα νύχτα, ανάμεσα ούρανο και θάλασσας, όταν από τό Μοναστήρι του Πόρου άντικρύζετε την άκίνησία της θάλασσας που ένώνει τό χαριτωμένο νησάκι του Σφαίρου με την Πελοπόννησο, ή από τό ύψος του ναού του Ποσειδώνα της Καλαυριάς, θαυμάζετε τις λεπτοδουλεμένες ταντέλλες της ακρογιαλιάς, όταν τέλος λικνίζεστε από την πεισματάρα αυτή θάλασσα, ή σάς ναυουρίζει τό κυματάκι της σέ κάποιαν ακρογιαλιά της, στοιχηματίζω πως δεν θα σκεφτήκατε ποτέ την ιστορία της, πως δε θ' αναρωτηθήκατε ποτέ για τ' όνομα του κόλπου που σχηματίζει.

Πως όμως θέλετε να σκεφτεί κανείς ιστορίες κι' όνόματα στόν δπτασιασμό που όργιάζει γύρω του, κι' όταν τα μάτια μόνο λειτουργούν ανοίγοντας διάπλατα, λές και θέλουν, μικροσκοπικές κι' αυτά φωτογραφικές μηχανές ν' άποθαντίσουν τις φωτικές εικόνες που αντικρύζουν; Πως θέλετε να σκεφτεί κανείς ιστορίες κι' όνόματα μέσα στο ψυχικό λαχάνισμα που δοκιμάζει προσπαθώντας να παρακολουθήσει τη μαγική αυτή έναλλαγή έντυπώσεων και εικόνων; Και όμως έχει και ο Σαρωνικός—γιατί γι' αυτόν πρόκειται—την ιστορία του, μιά ιστορία τό ίδιο παραμυθένια και γοητευτική όπως είναι κι' η όψι του, τόν έρθρο, τα μεσημέρια του, τα σούρουπα και τις νύχτες!..

Μιά φορά κι' έναν καιρό, χιλιάδες χρόνια τώρα, σέ μιά γωνιά της θάλασσας αυτής, ίσως την όμορφότερη και πιο μαγευτική, άπέναντι από την Αρχαία Σφαιρία, μισή ώρα πέρ' από το Γαλατά κι' έξω από τό σημερινό χωριό Λαμαλά, προς τό βορειοδυτικό του μέρος, ήτανε χτισμένη μέσα σέ μιά πεδιάδα ή περίφημη κι' ευτυχισμένη Τροιζήνα.

Η πολιτεία αυτή, πασίγνωστη στα χρόνια της, στάθηκε η πατρίδα του Ξακουστού για τους άθλους του Θησέα. Πρώτος βασιλιάς στην ευτυχισμένη αυτή και πλούσια πολιτεία, στάθηκε ο Ώρος που με τ' όνομά του βαφτίστηκε κι' η πολιτεία του Ώραία. Όμως όλα περνούν στόν κόσμο τούτο δυστυχώς. Κι' ο σκληρός αυτός νόμος—όπως όλοι δά οι

στος κυνηγός. Μά κι' η Λαφίνα καλή στα πόδια. Κι' έτσι μπρος ή Λαφίνα πίσω ο Σάρων, άρχισε ένα τρελλό κυνηγητό που κατέληξε στην άκμή. Εκεί τό ζώο αποκλεισμένο από τό διώκτη του και θέλοντας όπως δήποτε να τό ξεφύγει, πέφτει στη θάλασσα κι' άρχίζει να κολυμπά. Δέ χάνει τότε καιρό κι' ο Βασίλειος. Μπρος ή Λαφίνα πάλι πίσω αυτός, ανοίχτηκαν κι' οι δύο στό πέλαγος χωρίς να τό καταλάβουν.

Μά κι' η θάλασσα που τη χαράκτηρίζει κι' αυτή μιά κάποια άστάθεια, ένώ ήτανε γαληνεμένη και ήρεμη, λές και κοιμώτανε, άρχισε ξαφνικά ν' άνησυχεί. Ίσως να της έδωσε στα νεύρα και τό κυνήγι. Ανακλαδίστηκε λοιπόν νωχελικά, συνοφρυώθηκε και γεμάτη θυμό που τόλμησαν, έστω και βασιλιάδες, να την ένοχλήσουν, σήκωσε βουνά τα κύματά της και—συνθημισμένη ιστορία—κατάπιε τόν άμοιρο Βασίλειο.

Γιά τη Λαφίνα δεν μάς λέει τίποτα τό παραμύθι. Ίσως να σώθηκε αυτή. Ίσως και ν' άκολούθησε τό διώκτη της στόν ύγρό του τόν τάφο. Ποιος ξέρει!.. Αλλά όλα γίνθηκαν μιά φορά κι' έναν καιρό, κι' έχουν περάσει από τότες τόσα χρόνια...

Έτσι με τόν πνιγμό του Σάρωνα, τό μέρος αυτό της θάλασσας που άπλώνεται ανάμεσα στο Σούνιο και στο Σκόλαίο της Πελοποννήσου, όνομάστηκε Σαρωνικός κόλπος.

Μέσα στόν κόλπο αυτό με τις χιλιάδες δυο γραφικότητες, βρίσκεται η Αίγινα, τό «Αγκίστρι» κι' ο Πόρος, καθώς κι' ένα πλήθος από μικρά νησιά που μάς οδηγούν προς τη... μεγάλη Σαλαμίνα!

Αυτή είναι η ιστορία του Σαρωνικού, που δεν είναι παρά μιά θάλασσα κι' αυτός, όπως όλες οι άλλες.

«Θάλασσα λεβεντοπνίχτρα,

Θάλασσα φαρμακερή

όπου κάνει τό νησί μας

πάντα μαύρα να φορεί!..»

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

(Από τό βιβλίο του «Στην Πατρίδα του Καμπούρογλου»)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Εγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τὰ Σχολεία (1932)
Τιμηθέν διὰ του Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δοχ. 35000, Ἐξάμηνῃ δοχ. 20000, Τριμηνίᾳ 12000.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας, Αἰγύπτου Δοχ. 2:10
Ἀμερικής καὶ ἄλλων κρατῶν, Δολλάρια 10.
Ἐξάμηνῃ ἀναλόγως. Τίμη φύλλου δοχ. 800.
ΕΠΙΣΤΟΛΑὶ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Ἀποστέλλονται: Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», δόδος Ἀριστείδου 10 Ἀθῆναις.—Τηλ. 20977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΑΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐλοῦ—ποτε μὴνός.
ΓΡΑΦΕΙΑ
δόδος Ἀριστείδου 10
Ἀθῆναι

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

6. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ Θέμα: Τοπίο

Τώρα πού κλείσανε τὰ σχολεῖα κι' οἱ περισσότεροι θὰ πᾶτε—ἀν δὲν ἔχετε φύγει ἤδη—στὴν ἐξοχή, τώρα πού οἱ ἐκδρομὲς εἶναι τακτικώτερες, ἀσφαλῶς θὰ σᾶς δοθεῖ ἡ εὐκαιρία ἐκεῖ πού θὰ πᾶτε ἢ ἐκεῖ πού γυρίζετε, νὰ πετύχετε κανένα τοπίο, πού θὰ σᾶς κἀμὲ ἐντύπωση μὲ τὴν ὁμορφίαν του, μὲ τὴ χάριν του, μὲ τὴ γοητεία του.

Πάρτε λοιπὸν μαζί σας καὶ τὴ φωτογραφικὴ σας μηχανή. Γιατὶ νὰ χάσετε τὴν εὐκαιρία ἐνὸς ἡλιοβασιλέματος ἢ καμμιάς ἀνατολῆς;

Μὰ καὶ καταμεσήμερα, πού ἐπικρατοῦν οἱ πύρινοι καὶ φωτιστικὲς συνθήκες, μπορεῖτε νὰ πετύχετε ἀριστουργήματα. Ἡ φύση κάθε ὥρα τῆς ἡμέρας ἔχει τὴ θέλησάν της, ἀρκεῖ νὰ ξέρετε κανεὶς νὰ τὰ διακρίνει καὶ νὰ τὰ ἐκτιμᾷ.

Ἐμπρὸς λοιπὸν μὴ χάνετε καιρό. Τὴ μηχανή σας καὶ δρόμο. Ἐνὰ πρωὶ τὸ χαρούμενο ἀκρογιάλι, τὴν ὥρα πού ξυπνοὺν ἀπὸ τὸν ὕπνο τους οἱ βαρκούλες, μιὰ ράθυμη ἐπιστροφή τῆς ψαρόβαρκας, ἕνα δέντρο, ἕνα ἐκκλησάκι, κάποιον γωνιά αὐλῆς μοναστηριοῦ, ἕνα μονοπάτι, μιὰ δειροστοιχία καὶ χίλια ἄλλα πού δὲν μοῦ ἔρχονται αὐτὴ τὴ στιγμή στὸ νοῦ, μποροῦν νὰ σᾶς κάμουν νὰ δημιουργήσετε ἀριστουργήματα μὲ τὰ συναισθήματά σου μπορεῖ νὰ προκαλέσει τ' ἀντίκρουσμα μιᾶς καλῆς φωτογραφίας.

Ὅπως βλέπετε δὲν σᾶς βάζω κανένα περιορισμὸ στὸ θέμα. Στὶς φωτογραφίες—τὸ πολὺ δυὸ θὰ στείλει ὁ καθένας—πρέπει νὰ γράψετε ἀπὸ πῶς μὲ μολύβι—ὄχι μελάνι—τὸν τίτλο (τὶ παριστάνει καὶ πού: Τὸ Μοναστήρι τοῦ Πόρου, Μέθαναι: Τὸ λιμανάκι, ἕνα καμμένο δένδρο στὴν Πάρνηθα, κουρασμένη βαρκούλα, λησμονημένο σπιτάκι, στερεμένη βρυσούλα, φθινόπωρο, ἀνοιξη κτλ.), τὸνομά σας τὸ ψευδώνυμό σας, ἂν ἔχετε, τὴ διαμονή, τὴ χρονολογία καὶ τὴν ἡλικία.

Γιὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουν οἱ κοινοὶ ὁροι γιὰ ὅλους τοὺς ἐκτάκτους διαγωνισμούς. Τοὺς κοινούς ὁρους τῶν ἐκτάκτων διαγωνισμῶν θὰ βρῆτε στὸ φυλλάδιο 20-22 καὶ στὴ σελίδα 150, ὅπου ἔχουν δημοσιευθεῖ μαζί μὲ τὸ διαγωνισμὸ στίξεως.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, δόδος Ἀριστείδου 10
τὴν 5ην Ἰουλίου 1947

ΣΤΙΣ 26 Ἰουνίου 1941—πέρασαν ἕξι χρόνια ἀπὸ τότε—πέθανε ὁ Νικόλαος Παπαδόπουλος. Ὁ ἰδρυτὴς τῆς Διαπλάσεως ἔπεσε κυριολεκτικὰ ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων, ἀφήνοντας τὴν τελευταία του πνοή, μὲ τὴ σκέψη τοῦ περιοδικοῦ τὸ ὁποῖο ἐξακολουθοῦσε νὰ διευθύνει ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου του. Οἱ ἐκδηλώσεις γιὰ τὸν ἀδόκητο αὐτὸ θάνατο στάθηκαν συγκινητικὲς τόσο ἀπὸ μέρους τοῦ κόσμου τῶν γραμμάτων ὅσο καὶ ἀπὸ μέρους τοῦ διαπλάστοκοσμου πού κατέκλυσε τότε τὸ γραφεῖο τοῦ σ' ἐν' ἀληθινῷ προσκύνημα, τὸ ἀλυσσώδητο ἐκεῖνο γραφεῖο τῆς οδοῦ Εὐριπίδου ὅπου τὸν ἐποποθεῖσαν νεκρὸ μέσα στὸ ἀπείρητο φέρετρό του.

Δὲν θὰ σᾶς μιλήσω σήμερα γιὰ τὴ δράση καὶ τὶς υπηρεσίες πού προσέφερε πρὸς τὴν πατρίδα του, ὁ Νικόλαος Παπαδόπουλος. Θ' ἀναφέρω ἀπλῶς μιὰ χαρακτηριστικὴ περικοπή ἀπὸ τὸ συλλυπητήριο γράμμα πού ἔστειλε τότε στὴν οἰκογένειά του ἡ Ἐνωσις Ἰδιοκτητῶν περιοδικῶν τύπων. «Ἡ Ἑλλάς—γράφει μεταξὺ ἄλλων—τοῦ εἶναι εὐγνώμων, διότι, ἱεροφάντης αὐτὸς ἐνὸς ἰδανικοῦ καὶ ἀπόστολος μιᾶς πίστεως, ἔταξεν ὅλην τὴν τὴν μεγάλην δραστηριότητα, ὅλην τὴν ὀξύτητα τῆς διανοίας του καὶ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς ψυχῆς του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Ἑλληνοπαίδων».

Στὶς 28 Ἰουλίου ἔγινε ἡ κηδεῖα του καὶ ἐτάφη στὸ Ἀ' Νεκροταφεῖο, σὲ τάφο πού παρεχωρήθη ἀπὸ τὴν Πολιτεία «τιμῆς ἐνεκεν».

Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη του καὶ ἔλαφρὸ τὸ χῶμα τῆς Ἀττικῆς πού τὸν σκεπάζει.

Στὸ φύλλο αὐτὸ προκηρῶ καὶ τὸν τελευταῖο ἐκτακτὸ διαγωνισμὸ μου, τὸ διαγωνισμὸ τῆς φωτογραφίας. Θέμα του τὸ τοπίο. Ἐλπίζω πὼς θὰ σᾶς κινήσει ἀρκετὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ οἱ ἀπαντήσεις σας θ' ἀρχίσουν νὰ καταφθάνουν ἀθρόες στὰ γραφεῖά μου. Ἡ εὐκαιρία ἔξ ἁλλου δὲν θὰ σᾶς λείψει, τώρα τὸ καλοκαίρι μάλιστα πού γυρίζετε τὶς ἐξοχές, ἀσφαλῶς θὰ πετύχετε ἕνα ὡραῖο τοπίο. Ἀρκεῖ μόνο νὰ προσέξετε καὶ νᾶναι καλομελετημένη ἡ φωτογραφία πού θὰ μοῦ στείλετε.

Κι' ἕνα ἄλλο σχετικὸ πού ἔλπίζω νὰ σᾶς εὐχαριστήσει. Σκέπτομαι νὰ κα-

θιερώσω μιὰ στήλη ἀπὸ τὴν ὁποία εἰδικὸς συνεργάτης μου θὰ σᾶς μιλεῖ κάθε βδομάδα καὶ θὰ σᾶς δίδει τὶς ἀπαραίτητες ὁδηγίες καὶ κάθε σχετικὴ πληροφορία πού ἀφορᾷ τὴν ὥραία αὐτὴ τέχνη πού τόσο ἐχει διαδοθεῖ.

Στὸ «Ἑλληνικὸν Ὁδεῖον», στὶς 25 Ἰουνίου, εἶχε τὶς διπλωματικὲς τῆς ἐξετάσεως ἡ Χάρη Κλαδάκη, δηλαδὴ ἡ καλὴ μας Ἀγγέλη. Ἐμαθὰ μὲ μεγάλη μου χαρὰ πὼς οἱ ἐξετάσεις αὐτὲς ἦσαν ἕνας θρίαμβος καὶ ὅλοι οἱ ἀκροατές, μ' ἐπικεφαλῆς τοὺς καθηγητὲς πού ἐξέταζαν, θαύμασαν τὴν ἐκτέλεση τῶν δύσκολων κομματιῶν πού τῆς εἶχαν ἀναθέσει. Εἰμαι περήφανη γιὰ τὸ νέο ταλέντο πού βγαίνει ἀπὸ τὸν κύκλο μου καὶ εὐχομαι στὴν καλὴ διαπλάστούλα, πού θὰ θυμωθεῖται οἱ παλιότεροι ἀπὸ σᾶς, κάθε ἐπιτυχία αὐτὴ μεγάλο στάδιο πού τῆς ἀνοίγεται. Στὸ πρόγραμμα τοῦ «Ἑλληνικοῦ Ὁδεῖου», ἀναγνωρίζω τρία ἀκόμα διαπλάστούλα—μὰ θὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλα, πού δὲ μοῦ ἔρχονται τώρα στὸ νοῦ,—τὴν Ἀσπασία Βεργοπούλου καὶ τὴ Χάρη Σακελλαροπούλου, πού παίρνουν τὸ πτυχίον τους, ὅπως καὶ τὸ Μάνο Δάνο. Εἰμαι βέβαιη πὼς καὶ τὰ τρία αὐτὰ διαπλάστούλα θὰ θριάμβευσαν στὶς ἐξετάσεις τους καὶ πὼς θὰ ἀναδειχθοῦν σύντομα, καθὼς τοὺς ἀξίζει.

Τρελλὴ Μπαλλαρίνα. Ἐλαβα τὸ γράμμα σου καὶ τὴν ἐπιταγή σου σ' εὐχαριστῶ. Ἐλπίζω πὼς καὶ ὁ ἀδελφός σου θὰ πάρει ψευδώνυμο τώρα πού ἔγινε καὶ συνδρομητὴς μου. Τὸ δικό σου γιὰ νὰ σοῦ ἀνέκη καὶ τὸ 1947 πρέπει νὰ τ' ἀνανεώσεις. Περιμένω ἐπίσης νὰ μοῦ ἐμβάσεις τὸ ὑπόλοιπο τῆς συνδρομῆς σου.

Συγχαρητήρια Ἀργιολούλουδο γιὰ τοὺς καλὸς βαθμούς σου καὶ σοῦ εὐχομαι καλὴ πρόοδος καὶ στὸ γυμνάσιο. Τώρα πού σοῦ πέρασε κι' ἡ «Τεμπελιτίδα» πιστεύω νὰ μοῦ γράφεις τακτικά. Μ' ἐρωτᾷς γιατί δὲν κάναμε «Κυριακές». Πὼς νὰ τὶς κάναμε μ' αὐτὸ τὸν τεμπέλαρο τὸν Ἀνανία; Τὸ χειμῶνα κρυώνει καὶ τὸ καλοκαίρι ἔχεται νιντα. Ἐλπίζω ὅμως πὼς μὲ τὸ φθινόπωρο θὰ συνέλθει καὶ θὰ συμμαζευτεῖ νὰ κάμει καὶ καμμιά Κυριακή.

Τὸ Τριπολιτοστάκι σ' ἕνα δισέλιδο γράμμα του, μοῦ γράφει πού θὰ περάσει τὸ καλοκαίρι του, καὶ σκέπτεται τὰ «κακόμοιρα τὰ φτωχὰ παιδάκια πού τόσο πολλοαῖσάντηκαν τώρα μὲ τὸν πόλεμο, καὶ δὲ θὰ μπορέσουν καθόλου νὰ χαροῦν τὴν ἐξοχή». Ἄς μὴ θλίβεται καὶ ἂς μὴν ἀνησυχεῖ τὸ καλὸ μου παιδί

γιατὶ ἡ Πολιτεία μεριμνᾷ γιὰ τὰ «κακόμοιρα φτωχὰ παιδάκια». Τὸ ὑπουργεῖο Προνοίας κάθε χρόνο ὁργανώνει γι' αὐτὰ Παιδικὲς Κατασκηνώσεις πού λειτουργοῦν θαυμάσια καὶ ἔτσι δίδεται ἡ εὐκαιρία στὰ ἄπορα παιδάκια νὰ νοιώσουν τὴ χαρὰ τῆς ἐξοχῆς καὶ νὰ ξαναβροῦν τὴν κλωνισμένη ὑγεία τους.

Ἐκαμὲς καλὰ, Κισσέ, νὰ μὲ ρωτήσεις ἀμέσως γιὰ τὰ Τυπογραφικὰ Λάθη. Πραγματικά, ἡ προκήρυξη λέει πὼς λάθη ὑπάρχουν σ' ὅλες τὶς σελίδες ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τελευταία, ἐνῶ δὲν ὑπάρχει λάθος καὶ στὴν πρώτη. Δηλαδὴ, τὰ 10 λάθη εἶναι σκορπισμένα μέσα στὶς 10 ἐσωτερικὲς σελίδες—ἕνα σὲ κάθε μία—καὶ δὲν πρέπει νὰ ψάξετε, ἐπομένως, στὴν πρώτη καὶ στὴν τελευταία. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψετε σύντομα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Νίκη (ἔλαβα τὸ ὑπόλοιπο τῆς συνδρομῆς καὶ εὐχαριστῶ). Ἀθῶ Διαβολάκι (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια πού ἔγραψες γιὰ μένα στὴν Αἴγυπτο). Ἀργιολούλουδο (χαίρω πού σ' ἀρέσουν τὰ μυθιστορήματά μου, ὅσο γιὰ τὶς ὑποθέσεις πού κάνεις δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτα. Χρησιάζεται λίγη ὑπομονή). Καίτη Παπατάκου (εὐχαριστῶ). Κόρη τῆς Ρούμμελης (τὴ λύση τὴν ἔλαβα). Χοβιδέ (λυσιχαρτο ἔστειλα καὶ περιμένω γρήγορα νὰ μοῦ στείλεις τὶς λύσεις). Ἰκαρος (γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια σ' εὐχαριστῶ καθὼς καὶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμο). Γελασίνα (θὰ περιμένω). Δόρδο Βύρωνα, Ἐκάτην, Λαρισιήν, Ἀργιολούλουδο κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ 305ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθεῖ).

166. Λεξιγριφος

Εἶδος ἀπὸ παγωτὸ
Πού τὸ τρώτε στὸ ποτήρι
Κι' ὑστερα κοντὰ σ' αὐτὸ
Μὲ τὸ ἀφροτὸν τοῦ ἀκρωτηρίου
Φτάνουνε γιὰ νὰ φανεῖ
Μέγας φουρνος πλήρης δέους
Πού σ' αὐτὸν οἱ Γερμανοὶ
Ἐκαψαν πολλοὺς Ἑβραίους. . .
Ἡρακλῆς

167. Συλλαβόγριφος

Τὸ πρῶτο μου φωτίζει, καίει
Τ' ἄλλο πὼς εἶν' δικός σου, λέει
Καὶ τ' ὅλο μου πάλι φωτίζει
Καὶ λαμπρὸ μέλλον συμβολίζει.

Νεοσυρνωτῆς

168. Ἀναγραμματισμός

Τὸν ἔμπασα στὸ σπῆτι μου
Κι' αὐτὸς σ' ἀλήθειαν, λύτη μου,
Κοίταξ νὰ μὲ βγάλει
Μὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ μπερδεψα
Κι' ἔτσι ἀπ' αὐτὸν ξεμπερδεψα
Γιατὶ πήρε μορφή ἄλλη,
Κι' ἔγινε μιὰς χώρας παλιὰ
Τὸ λέει ὁ μῦθος, βασιλιάς.

Ἰκαρος

169. Δημῶδες Αἶνιγμα

Ἀνεβαίνει, κατεβαίνει
καὶ χωρὶς νὰ τρώει παχαίνει.
Μοναχὰ στριφογυρίζει
Τὴν κοιλία του σὰ γεμίζει.
Ἐντελβέρτς

170. Ἀστήρ

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ὅριζοντίως: Ὅνομαστὴ μάντις τῆς ἀρχαιότητος, καθέτως: αἰγύπτιος θεός, διαγωνίως χθόνιος θεὸς καὶ ἀκόλουθος τοῦ Βάκχου.

Ἀτίθασσος

171. Κρυπτογραφικόν

1234546748 = Ἑλλην Λογοτέχνης
2548 = Ἑμμετρος λόγος
3468 = Πνεῦμα καὶ ὄχι ὕλη
45468 = Ἀρχαία πόλις
54765468 = Εἶδος ζώου
6546748 = Ἀδελός, μοχθηρὸς
74148 = Ἐπίθετον
84523 = Διάσημος μουσουργός.

Κ. Ι. Παπαγιαννακόπουλος

172—176. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴ ἀνταλλαγή ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

κόρη, Αἴμος, ἄμνος, Δέσπος, σκυῖ.
Προσκοπικὸν Σῆμα

177. Τριπλὴ Ἀκροστιχὶς

Τ' ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν νήσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ τρίτα μὴ κανονικὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ πέμπτα μυθολογικὸν ὄν:

1. Εἶδος νοσοκομικοῦ, 2. Διαπλάσι-
αχὸν πρόσωπον, 3. Μυθολογικὸν τέρας,
4. Μία ἐκ τῶν πτώσεων, 5. Γυνὴ τῆς
Γραφῆς, διάσημος διὰ τὴν σεμνότητά
της.

Ξανθὸς Ἰππότης

178. Ὁμοιόμορφα Ἑλληνοσύμφωνα μετὰ Φωνηεντόλιπον

οο = Ζῶον μὲ τρυφερόν κρέας
οο = Ἐν ἀρχῇ ἦν . . .
οο = Κακόν
οο = Ὑψωμα
οο = Ἑλληνικὴ πόλις

Τ' ἀρχικὰ τῶν εὐρεθησομένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου:

* * * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Βασκαρού

179. Γρίφος

Μάιος τ' ἔλος τ' Σῶ τ' θ' τ' τ' τ'
ὁ τ' τ' τ' τ' τ' τ' τ' τ' τ' τ'

Γαλάσιος Ὀυρανός

Τέλος τοῦ 305ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων
Ἀπὸ τοῦ προσεχέος ἀρχίζει νέος.

Τὸ πρῶτο καθήκον τοῦ καλοῦ
συνδρομητῆ εἶναι ἡ ἐγκαίρως ἀ-
νανέωση τῆς συνδρομῆς του.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου
5 (1947)

55. Πέλαγος (πέ, λαγός). — 56. Αὐ-
γὴ (αὐ-γῆ). — 57. Κλωθώ-κλώθω. — 58.
Ὁ φούρνος. — 59.

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ 60. ΤΡΟΧΙΟΓΡΑ-
Γ Γ Β Α Ι ΦΟΣ (ροφός, δρασις
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ Χίος, Ισός, γρίφος,
Θ Μ Δ Γ Α ἄσος, φάρος, σοφός).
ΟΒΕΛΙΣΚΟΣ — 61—65. Διὰ τῆς
Κ Μ Σ Α Α συλλαβῆς ΝΑ: Νά-
ΔΑΝ ΓΚΛΟ Υ Α ξος, ἀνάξιος, ναός.
Η Ω Ο Υ Δ ἀναλογία, νῆμα.—66.
Σ Ι Ν Α Σ Α Δ Ι ΔΑΝΙΑ (Δρομάς,
Ἀνθή, Νύστα, Ἴ-
κτινος, Ἀθηνᾶ). — 67. Ὁ καλὸς παρα-
βοκύρης στὴ φουρτούνα φαίνεται.—68.
Μέμνησο ἀπιστεῖν. (μὲ μ νῖ, Σῶ, ἀπ' εἰς τιν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δὲν δημοσιεύεται Ἀγγελία ὑπερβαίνουσα τοὺς δεκαπέντε στίχους καὶ μόνον μιὰ τοῦ καθενὸς εἰς κάθε φυλλάδιον. — Ἐως δέκα τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δοχ. 1000. Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 100 δοχ. ἢ λέξεις μὲ ἀπλὰ 150 δοχ. μὲ παζὰ καὶ 200 δοχ. μὲ κεφαλαία. Ὁ χωριστὸς στίχος δοχ. 500.

[Α — 65]

Σ τὸν ἀγαπητὸ μου Γκάλικ πού ἀρ-
στευσε παμφηφεῖ στὶς ἐξετάσεις δε-
ξιοτεχνίας πιάνου τοῦ Ἑθνικοῦ Ὁδεῖου,
τὰ πῶ θερμὰ μου συγχαρητήρια.
Σ. Α.

[Α — 66]

Τ ἐμπέλα = Α. Δήμου. Σ' ἄρσος Πελ-
ληνέας, γιατί δὲν ἀπαντᾷς; Ἀλληλο-
γραφῶ μὲ τὴ Μικρὴ Τάξη. Διεύθυνεῖς μου
[Β — 97].

Ἀργιολούλουδο

[Α — 67]

Διαπλάστούλα-ες γιὰ νὰ δημοσιεύετε
μᾶλιστα διὰ Ροδαννῆ—Δαράνη. Μοῦ-
ρο Βέλος = Λαμάρ. — Ἀφοβὸ Μάτι =
Βλαστό. — Μικρὴ Λογοτέχνης = Σω-
τηράκη. Ἀληθινὰ σὰς ἀποκάλυψα; βρῆ-
στε μὲ εἰσεῖς λαίπην!

Γελασίνα

[Α — 68]

Β γῆμα ἀπὸ τὸ κλωδὶ μου γιὰ νὰ μπῶ
στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως μὲ τὴν
ὁπέσχεις διὰ τὰ καλαῖά σου καὶ ἐγώ. Γε-
λασίνα δέχσοι συμμαχίαν ἀποκαλύψεων;

Καρδερίνα

[Α — 69]

Μ παίνονας στὴν κίνηση τῆς Διαπλά-
σεως χαίρεισ' ὅλους εἰς.

Χοβιδέ

[Α — 70]

Προκηρῶσσω φιλολογικὸ διαγωνισμὸ.
Θέμα: Ἐλεύθερο (ποίημα ἢ παζὶ).
Συμμετοχὴ: 500 δραχμές. Προθεσμία: τέ-
λος Αὐγούστου. Βραβεῖα, διαλαχτά βιβλία.
Διεύθυνσις: Γιώργον Παπαδογιάννην. Ἀρ-
ματολῶν καὶ Κλεφτῶν 38, Ἀθῆνα (7).
Περιμένω ἀπ' ὅλα τὰ διαπλάστούλα
ἀπάντησιν.

Χοβιδέ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΧΡΥΣΟΥΛΗΣ, ΟΙ ΚΟΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΝΕΛΙΑ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Β'.

Τί άστεϊο πού ήταν νά τά βλέπεις μέ τά ζωηρά ματάκια τους, τά μακριά αυτιάκια τους και την κοντή-κοντή ουρίτσα τους πού κουνιόταν όλη ώρα.

Οί κότες και τά κουνέλια είχαν έναν αφεντικό τόν κύριο Χρυσούλη. Ήταν ένας κύριος πολύ ψηλός, πολύ σοβαρός, μέ γυαλιά και μέ μαλλιά, πού τού τά έπαιρνε πάντοτε ο άέρας όταν έβγαινε πάνω στην ταράτσα. Ο κ. Χρυσούλης είχε πολύ επίσημο ύφος, τά μάτια του όμως γελοούσαν πίσω από τά γυαλιά του. Κι' ήταν πάντοτε γελαστός, όποτε πήγαινε νά ιδή τά κουνέλια του και τις κότες του. Κάθε τόσο πήγαινε και τις έβλεπε. Μόλις ξυπνούσε τό πρωί πήγαινε νά τούς πη καλημέρα. Και πριν νά πέσει νά κοιμηθῇ τό βράδυ, πήγαινε νά τούς ευχηθεῖ καληνύχτα και νά ιδῇ μήπως θέλουν τίποτε.

Ο κύριος Χρυσούλης είχε μιá χρυσή καρδιά κάτω από τό πουνκάμισό του. Γι' αυτό αγαπούσε πάρα πολύ τις κότες του και τά κουνέλια του. Μά και κείνα αγαπούσαν πολύ τόν κύριο Χρυσούλη. Κάθε φορά πού θάμπαινε ο κύριος Χρυσούλης στό κοτέτσι μιá ἢ δυό κότες πηδοῦσαν επάνω στη ράχη του και τά κουνελάκια μαζεύνονταν γύρω του και μασσουλούσαν τά κορδόνια τών παπουτσιών του.

Πολύ συχνά όταν ήταν ώραιος καιρός ο κύριος Χρυσούλης άνοιγε τήν πόρτα τού κοτετσιού και έβγαιναν στην ταράτσα οί κότες και τά κουνέλια κι' έπαιρναν τόν άέρα τους. Καμιá φορά οί κότες πηδοῦσαν από τήν ταράτσα στά κεραμίδια πού ήταν γύρω-γύρω και τσιμπολογοῦσαν τις πρασινάδες πού φύτρωναν ανά-

μεσα στά κεραμίδια. Γιατί τó σπίτι ήταν πολύ παλιό και τά λούκια τών κεραμιδιών είχαν γεμίσει χώμα και είχε γίνει σάν νά πούμε ένα μικρό περιβολάκι. Τί θέλεις και δέν φύτρωνε στό περιβολάκι αυτό: άγριοιλούνδα, σιτάρι, κριθάρι, μού φαίνεται ως και ραδίκια. Χαρά πού έκαναν οί κότες κάθε φορά πού έβγαιναν έξω. Μόλις τις φώναζαν όμως, άμέσως έτρεχαν νά μαζεutoύν στό κοτέτσι τους, γιατί ήταν πολύ υπάκουες και καλομαθημένες κότες.

Μιá μέρα λοιπόν πού ήταν πολύ ώραιος καιρός, όλες οί κότες και τά κουνέλια είχαν βγει έξω στην ταράτσα. Ή μεγάλη σταχτιά κουνέλα θέλησε νά κάνει τή βόλτα τῆς ταράτσας. Όταν τήν γύρισε λοιπόν όλη γύρω γύρω έφτασε στη σκάλα. Ή σκάλα αυτή κατέβαζε σέ μιá αυλή πού έβγαζε στό δρόμο. Ή κουνέλα ήταν πολύ περίεργη. Μιá και βρέθηκε μπροστά στη σκάλα αποφάσισε νά τήν κατέβει.

(Ακολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΤΟΛΗΣ ΚΙ' Ο ΑΖΩΡ

